

[Inger Stilling Pedersen]

af sagerne. Jeg mener heller ikke, at vi skal stå her og tale om enkeltpersoner. Nu er det jo rigtigt, at der var en enkelt sag, som drejede sig om to børn, og den er der nogle også her i salen, der har kendskab til. Men i alle de andre tilfælde er jeg ved at læse disse journaler ligesom kommet til den konklusion, at der her er noget, som går igen. Jeg mener, det viser sig, at i mange af de sager, som jeg har fået kendskab til – det er selvfølgelig et begrænset antal – har der været tale om såkaldt jævne mennesker, ofte fra et arbejdsmiljø, som føler, at de er kommet i klemme. Jeg skal ikke sige, om de er egnede eller ej. Jeg diskuterer aldrig med nogen, der henvender sig til mig, om de er egnede eller ej, for det ved jeg intet om. Jeg prøver at se på sagen og se, om der måske kan være tale om, at der er foregået nogle urimeligheder. Men om de skal have et barn eller ej, tilkommer det ikke mig at afgøre, og det blander jeg mig slet ikke i. Det er ikke min opgave. Det vil jeg gerne slå fast.

Men jeg føler virkelig, at der er tilfælde, hvor man kan sige, at der er handlet forkert, og jeg forstår, at de mennesker føler, at de ingen vegne kommer. Måske føler de, at de på grund af deres sociale, skal vi sige position i samfundet ikke er gode nok. Derfor har jeg spurgt: hvad vil det sige at give barnet gode kår? Er det altid topgode økonomiske kår? Burde man ikke i højere grad tage i betragtning, om de menneskeligt er sådan, at et adoptivbarn ville få det godt dér?

Jeg er ganske enig med fru Tove Jørgensen i, at vi skal arbejde for, at der ingen adoptivbørn er. Det må være målet, men så længe der er børn, der har behov for at komme i et hjem, må vi også sørge for at give disse børn så gode muligheder som overhovedet muligt, og her mener jeg ikke, at man ensidigt kan se på de ting, som er fremhævet i betænkningen. Jeg er sådan set uenig – det er sagt indtil flere gange – i den konklusion, som drages ud fra betænkningen, at når bare de og de ting er i orden, er de og de absolut velegnede. Der kunne godt være mange andre menneskelige egenskaber, som måske skulle tælle med, dette med varme og kærlighed, som barnet efter min mening trænger meget hårdt til.

Så vil jeg lige kommentere det med uddannelsen. Jeg spurgte ministeren: har disse mennesker den rigtige uddannelse? Dermed

mener jeg ikke en høj uddannelse. Jeg mener: hvor meget menneskekundskab indgår der i deres uddannelse, hvor megen forståelse af forskellige persongrupper herhjemme? Nu tænker jeg også på andre sociale sager. Har man virkelig en forståelse af, at det her drejer sig om mennesker, der måske af forskellige årsager kan være særlig fintfølede, hvorfor man må udvise megen forståelse for dem? Det er fremhævet i betænkningen, at disse ting skal med, og det er jeg altså enig i.

Jeg mener virkelig, at vi kan sætte et spørgsmålstegn ved, om vi er ved at få en overklasse af embedsmænd, der skal bestemme, og jeg vil gerne lige slutte med at sige, at indenrigsministeren i den forrige regering gik rundt til offentlige kontorer for at finde ud af, hvordan man egentlig behandlede folk, og så vidt jeg husker, var han ikke særlig tilfreds med det, han kom ud for dér. Jeg har ikke sagt det generelt. Jeg har sat et stort spørgsmålstegn ved det og mener, det er noget, vi måske skal se på og være vågne over for.

Ellers vil jeg sige tak for den interesse, der trods alt har været for dette vigtige emne.

Pilgaard Andersen (FP):

Først vil jeg da gerne sige, at det er tilfredsstillende, at vi har fået denne forespørgsel i salen. Det er jo blevet sagt fra flere sider, at dette problem kunne vi lige så godt have ordnet i en rundbordsamtale eller i retsudvalget. Det er da klart, at der er mange, der ønsker, at det skulle have været ordnet bag lukkede døre, for det er et meget ømtåligt problem at arbejde med. Jeg forstår udmærket, at der er nogle, der ikke ønsker at komme frem i rampelyset med disse ting. Jeg synes nok, at debatten har afspejlet, at der har været nogle ting, som de helst ligesom vil gå udenom, de taler om, at der ingen problemer er her.

Jeg må sige, at ministerens redegørelse var, synes jeg, noget tynd. Jeg havde forventet, at vi havde fået nogle synspunkter frem. Den bakkede faktisk totalt betænkning III op og uden at prøve at kigge på de sager, der har været i den mellemliggende tid, og på den utilfredshed, der har været med betænkning III. Der var ikke antydning af kritik af nogen art. Jeg havde forventet, at der havde været en eller anden åbning og i hvert